

positie van de overeenkomst van levensverzekering werd in 1838, toen het Wetboek van Koophandel ingevoerd werd.

Het is ook al geen vroolijk beeld, dat hiervan kan worden geschilderd.

Ook in Nederland is de levensverzekering langen tijd verboden geweest. Uit het feit, dat eerst door de wet van 1 Juni 1875, S. 81, de levenslange verzekering werd toegelaten, blijkt, dat het Wetboek van Koophandel in 1838 slechts de niet-levenslange levensverzekering kende. Het heeft weinig zin, onder deze omstandigheden na te gaan, of in 1838 de levensverzekering, voor zoover die toen erkend werd, gedacht werd gegoten te worden in den vorm van een eenzijdige of tweezijdige overeenkomst, daar de levensverzekering in 1838, zooals wij zagen, voor het grootste deel buiten de wet viel. Vast staat, dat de regeling van de levensverzekering nauw verbonden was aan en geheel steunde op de schadeverzekering.

Het moderne begrip levensverzekering heeft zich in de practijk echter dermate geabstraheerd van de begrippen, welke aan de schadeverzekering inhaerent waren en zijn, dat men alleen door kronkelige en spitsvondige redeneering aan het karakter van de moderne levensverzekering vreemde eigenschappen daarop zou kunnen enten, zooals b.v. in de jurisprudentie het geval is geweest met den eisch van het belang.

Het resultaat van onze hier summier weergegeven onderzoekingen is dus geen ander, dan dat geconstateerd moet worden, dat een wettelijke regeling in Nederland, waardoor het karakter van de overeenkomst van levensverzekering klaar kan worden onderkend, ontbreekt en dat in de geschiedenis van het recht in binnen- en buitenland weinig of geen aanknoopingspunten te vinden zijn, die de gedachten van den wetgever, die zich voor de taak gesteld ziet, de geschetste leemte weg te nemen, in een bepaalde richting dwingen. Nu de geschiedenis ons dus helaas weinig te leeren